

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/45/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118277482
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118277482.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: X. Z., nar. X.X.XXXX, trvale bytom obec Z., XXX XX Z., o zaplatenie 362,41,- Eur s prísl., o odvolaní pôvodného žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 20Csp/63/2018-98 zo dňa 15. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 20Csp/63/2018-98 zo dňa 15. januára 2019, v napadnutej II. výrokovej vete v časti, ktorou súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi zmluvný úrok po zosplatnení, m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 33,90 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 20Csp/63/2018-98 zo dňa 15. januára 2019, v napadnutej II. výrokovej vete v časti, ktorou súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi bankové poplatky vo výške 39,65,- Eur, p o t v r d z u j e.

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 362,41,- Eur, dlžné úroky z istiny vo výške 465,03,- Eur, zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplatenia, druhou výrokovou vetou žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalovanému.

2. Na odôvodnenie súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 362,41,- Eur spolu s dlžným úrokom z istiny vo výške 465,03,- Eur, zmluvného úroku vo výške 33,90 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplatenia, zákonného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplatenia a bankových poplatkov vo výške 39,65,- Eur spolu s trovami konania, a to titulom uzatvorenej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.4.2014.

3. V konaní mal súd za preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu o úvere - dobrá pôžička dňa 8.4.2014. Žalobca schválil žalovanému úver vo výške 400,- Eur s počtom mesačných splátok 36 a s dátumom konečnej splatnosti úveru dňa 20.4.2017. Mesačná splátka bola určená na 20,50,- Eur,

úroková sadzba bola 33,90 % ročne, RPMN bola určená vo výške 39,67 % a priemerná RPMN predstavovala 46,30 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť bola 627,58,- Eur. Žalovaný uhradil splátky do 20.11.2014. Z dôvodu nevykonávania pravidelných mesačných splátok žalobca úver dňa 31.8.2015 zosplatnil. V časti zaplataenia istiny, dlžných úrokov a zákonného úroku z omeškania súd žalobe vyhovel.

4. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti priznania zmluvného úroku vo výške 33,90 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplataenia. Súd uviedol, že ak došlo k jednorazovému zosplatneniu úveru, veriteľ nemá právo inkasovať úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia. V tejto súvislosti súd v závere uviedol, že zmluvným stranám v takomto stave patria len sankcie, a to s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

5. Súd nepriznal žalobcovi ani bankové poplatky vo výške 39,65,- Eur z dôvodu, že zo žaloby nevyplýva, o aké poplatky sa jedná a žalobca žiadnym spôsobom tento nárok nepreukázal.

6. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 255 ods. 1 tohto zákona a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalovanému.

7. Proti II. výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie podal právny predchodca žalobcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby odvolací súd zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Na odôvodnenie uviedol, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu v lehote konečnej splatnosti úveru a straty práva platiť dlh v splátkach. Alternatíva plnenia dlhu v splátkach je výhodou, ktorá je dlžníkovi poskytnutá na úkor veriteľa, keďže možno predpokladať, že záujmom veriteľa je uspokojenie celej pohľadávky v najkratšom čase. Žalobca uviedol aj, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti - zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle žiadnym spôsobom nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných právach a povinnostiach. Je účelovo viazaný výlučne na termín splatenia a spôsobu splatenia úveru. Uviedol, že súdom prezentovaná koncepcia stavia veriteľa do nevýhodného postavenia v porovnaní s dlžníkom. Nielen, že veriteľ nemá k dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. Súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Žalobca v odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Českej republiky ako aj iných odvolacích súdov.

8. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil.

10. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že dňa 22.5.2018 bola súdu prvej inštancie doručená žaloba pôvodného žalobcu, ktorou sa domáhal zaplataenia sumy 362,41,- Eur s príslušenstvom tvoreným dlžnými úrokmi vo výške 465,03,- Eur, zmluvným úrokom vo výške 33,90 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplataenia, zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2015 do zaplataenia a bankovými poplatkami vo výške 39,65,- Eur. Zo žaloby vyplýva, že právny vzťah medzi pôvodným žalobcom a žalovaným vznikol dňa 8.4.2014 na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXX. Pôvodný žalobca na základe zmluvy o úvere poskytol žalovanému úver vo výške 400,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s úrokom, poplatkami a inými peňažnými plneniami.

Žalovaný neplnil úver riadne a včas a v dôsledku omeškania žalovaného s plnením úveru pôvodný žalobca v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásil dňa 31.8.2015 úver za predčasne splatný.

11. Z predloženej zmluvy o úvere zo dňa 8.4.2014 mal odvolací súd za preukázané, že pôvodný žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 400,- Eur, ktoré sa žalovaný zaviazal uhradiť v 36 mesačných splátkach po 20,50,- Eur s dátumom prvej splátky dňa 20.5.2014 a s dátumom konečnej splatnosti úveru dňa 20.4.2017. Úroková sadzba vyplývajúca zo zmluvy bola 33,90 % ročne, RPMN 39,67 % pri priemernej RPMN 46,30 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť predstavovala sumu 627,58,- Eur.

12. Z vyjadrenia pôvodného žalobcu zo dňa 20.11.2018 mal odvolací súd za preukázané, že žalovaný v období od poskytnutia úveru vykonal úhrady vo výške 175,36,- Eur.

13. Odvolaciemu súdu bol spis predložený za účelom rozhodnutia o podanom odvolaní. Následne však bol súdu doručený návrh pôvodného žalobcu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41Co/45/2019-150 zo dňa 15.8.2019 pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu tak, že z konania vystúpila obchodná spoločnosť Q. M., a.s. a na jej miesto vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 129/2010 Z.z.“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

19. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Predmetný zákon však neupravuje za akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru a taktiež ani vzťah zmluvného úroku a úrokov z omeškania alebo výšku úrokov z omeškania. Tieto skutočnosti sú upravené v Obchodnom zákonníku a keďže je zmluva o úvere tzv. absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu zmluvných strán je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka. Uvedeným nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. Uvedené zmocnenie vyplýva z ustanovenia § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. Žalobca odvolaním napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento zamietol žalobu v časti zaplataenia zmluvných úrokov vo výške 33,90 % ročne zo sumy 362,41,- Eur od 1.5.2018 do zaplataenia. Súd prvej inštancie tento nárok žalobcovi nepriznal s odôvodnením, že takýmto konaním by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, keď spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Tento názor podporil len poukazom na staršie rozsudky Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/190/2014, avšak ním tvrdený názor nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Naopak, ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka vyslovene určuje, že dlžník sa na základe zmluvy o úvere zaväzuje vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a úroky, ktoré sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Úrok z úveru pritom nemá sankčný charakter, preto si ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania, na ktorý vzniká veriteľovi nárok len v prípade, že je dlžník s plnením svojho záväzku v omeškani. Úrok z omeškania kompenzuje ujmu, ktorá vznikla veriteľovi v dôsledku omeškania dlžníka, t.j. v dôsledku toho, že peňažné plnenie nedostal včas.

21. Odvolací súd je toho názoru, že úrok z úveru je cena za používanie poskytnutých finančných prostriedkov, a preto má dlžník povinnosť tento úrok platiť za celú dobu ich užívania, a teda až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Pokiaľ teda veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jeho predčasnú splatnosť z dôvodu, že dlžník svoj úver riadne a včas nesplácal, má právo účtovať úroky z úveru ako aj úroky z omeškania s poukazom na ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka, a to až do splatenia celej poskytnutej sumy.

22. V rámci rozhodovacej praxe súdov nie je sporné, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za používanie istiny poskytnutej veriteľom. Pokiaľ sú teda dohodnuté zmluvné úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškание s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich veriteľ môže požadovať aj keby neboli zmluvne dojednané. Prax súdov však nie je jednotná pri rozhodovaní o nároku na zmluvné úroky po jeho zosplatení, preto nie je možné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi súdov pri posudzovaní takejto otázky, a preto aj konajúci senát bližšie analyzovanie iných rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré vyslovili odlišný právny názor, nepovažoval za potrebné. Snahou zákonodarcu v tejto otázke síce bola zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala doplniť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Navrhovaná zmena však bola v dôvodovej správe odôvodnená nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplateniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru“. Táto zmena sa však do zákona č. 106/2014 Z.z. nepremietla, a teda možno vyvodit', že veriteľ je oprávnený požadovať zmluvný úrok aj po zosplatení úveru až do jeho úplného splatenia dlžníkom.

23. V závere odvolací súd uvádza, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka ani zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody zmluvných strán o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do jeho úplného splatenia. Prípustnosť dohody zmluvných strán o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je aplikovateľná aj v Slovenskej republike, a to najmä s poukazom na v minulosti totožnú a v súčasnosti obdobnú právnu úpravu úverov poskytovaných spotrebiteľom. Za zmienku stojí najmä uznesenie zmieneného súdu Českej republiky, sp. zn. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014, v ktorom tento uviedol, že „dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplataenie dlhu riadne a včas. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká

zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. ...Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba. Z uvedeného výkladu vyplýva záver, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli.“

24. Odvolací súd na základe uvedeného rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v II. výrokovej vete v zmysle § 388 CSP zmenil v tej časti, ktorou súd žalobcovi nepriznal zmluvný úrok po zosplatnení úveru tak, ako je špecifikované v I. výrokovej vete tohto rozhodnutia.

25. Žalobca odvolaním napadol II. výrovú vetu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorou bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a teda odvolaním napadol aj časť výroku, ktorou súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi bankové poplatky vo výške 39,65,- Eur, pretože tieto neboli v žalobe nijak špecifikované. Keďže je odvolací súd v zmysle § 379 CSP viazaný rozsahom odvolania a žalobca nepriznanie bankových poplatkov v odvolaní nijakým spôsobom nenamietal, odvolací súd v tejto časti II. výrovú vetu rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

29. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).